

naar man ved Løsladelsen efter udstaaet Straffetid vil transportere Forbryderen som en saadan gennem hele Landet og dermed gjøre Alle, som han træffer paa, bekendt med, at han er en straffet Forbryder.

Indenrigsministeren: Jeg skulde dog formene, at det let kunde have farlige Følger at overlade til en afftraffet Forbryder frit at begive sig, hvorhen han vil. Det vilde sandsynligviis have til Følge, at Vridsløselille vilde udtømme hele sin Beholdning i Kjøbenhavn, skjøndt denne Beholdning ligesaameget skrives sig fra Landets øvrige Provinser som fra Sjælland, og særligt fra Kjøbenhavn. Jeg troer heller ikke, at den ærede sidste Taler har ganske Ret i, at Transporten af en løsladt Forbryder vækker en saadan Opsigt, at den skulde falde den Vedkommende selv besværlig. Naar man henseender en Forbryder til Straffeanstalten, saa vil han ganske vist faae en Vedfagelse, som vækker Opsigt, men ved Hjemsendelsen af en Forbryder bliver der, idetmindste saavidt mig bekendt, ikke givet nogen saadan Vedfagelse med. (Tobiesen: Jo!) Idetmindste vistnok ikke i alle Tilfælde. — Det er ganske rigtigt, som det af den sidste ærede Taler blev anført, at det væsentligt maa beroe paa Overenskomst imellem vedkommende Communer, om en bedre Transportmaade end Transporten tilfods kan blive etableret, men jeg har hidtil ikke antaget, at Indgaaelsen af saadanne Overenskomster var saa vanskelig, som den sidste ærede Taler antager. Der er mig Tilfælde bekendte, hvor det ikke har mødt nogen Vanskelighed fra nogen Side at faae Jernbanetransport eller endog Posttransport sat istedetfor Transporten tilfods fra Sogn til Sogn, naar vedkommende Commune har ønsket det; heller ikke har det mødt Vanskeligheder at faae slige Overenskomster approberede. Jeg skal iøvrigt meget villigt erkjende, at den gamle Transportmaade hverken er hensigtsmæssig ellor billigere, end de ogsaa for de Paagjældende selv langt bekvemmere nhere Transportmaader.

Tesén: Jeg vil blot takke den ærede Minister, fordi han har bekræftet, hvad jeg vel antog for at være den rigtige Fortolkning af

de enkelte Bestemmelser i nærværende Lovudkast, men som jeg derhos troede maastee kunde have været udtrykt lidt tydeligere. Naar den ærede Minister iøvrigt fandt, at der var Uoverensstemmelse imellem, hvad jeg havde sagt i Begyndelsen af mit Foredrag, og hvad jeg i Slutningen af samme bemærkede angaaende den Prægravation, der vil finde Sted af Kjøbstæderne, skal jeg dog vedblivende gjøre opmærksom paa, at, hvis Kjøbstæderne vare i Fællesskab med Landet om at udrede de her omhandlede Udgifter, og Udgifterne da skulde fordeles mellem Kjøbstæderne og Landet efter Folketallet, vilde den Deel deraf, som kunde falde paa Kjøbstæderne, næsten i alle Amter blive overmaade ringe, og jeg troer, at den navnlig vilde blive mindre end det Udgiftsbeløb, som efter den Orden, der søges truffen ved nærværende Lovudkast, vil ramme Kjøbstæderne. Jeg skal imidlertid vedblivende, som jeg allerede før bemærkede, erkjende, at Sagen ikke har en sa overordentlig stor Pengebetydning for Kjøbstæderne. Hvad jeg derimod navnlig maa lægge Vægt paa, er, at Sagen bliver ordnet saaledes, at der ikke bliver givet Anledning til vidtløftige Regnskabsforviklinger mellem de forskellige Amts- eller Kjøbstadscommuner, men dertil synes jeg rigtignok, at der ved Lovudkastet aabnes en heel Deel Leilighed. — Forsaavidt Transportmidlerne have været omtalte, skal jeg tilføie, at jeg ret kunde ønske, at der blev lagt Vægt paa at benytte de Daggogne, som nu næsten overalt, hvor der ikke er Jernbaner, gaae imellem Kjøbstæderne, men hvis Benyttelse paa en besynderlig Maade er vanskeliggjort ved den gamle Bestemmelse om Passereedler, som Postvæsenet opretholder med stor Styrke, hvilken Bestemmelse gjør Benyttelsen af disse Befordringer vanskelig og hæmmer nye saadanne Befordrings Oprettelse for Almuen, naaget det i vort Clima er nyttigt, at der existerer slige billige og sukkede Befordringer. Jeg haaber imidlertid, at vi engang maae faae en saa fornustig Forvaltningorganisation, at hele Communicationsvæsenet kommer ind under den ærede Indenrigsministers Bestyrelse, og at ikke det, at det kan være en Indtægtskilde for Staten, betragtes som det Væsentligste, medens det kun i ringere Grad betragtes som et Middel til at lett